

Sygn. akt II Ka 663/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Agnieszki Czapińskiej

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2019 r.

sprawy **A. B. (1)**

oskarżonej z art. 116 ust. 3 w zw. z art. 116 ust. 1 Ustawy z dn. 04.02.1994r o prawie autorskim i prawach pokrewnych

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 19 czerwca 2018 r. sygn. akt II K 208/17

wyrok uchyla i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 663/18

UZASADNIENIE

A. B. (1) oskarżona była o to, że:

I. w okresie od dnia bliżej nieustalonego miesiąca lutego 2013 roku do dnia 29 lipca 2014 roku w Ł. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc właścicielką firmy (...) z/s w Ł., wbrew warunkom umów zawartych z firmą (...) S.A. za pośrednictwem dekoderek z kartami (...) przeznaczonych wyłącznie do użytku domowego oraz technicznego sygnału testowego bez prawa do dalszego przesyłu, odpłatnie rozpowszechniała w prowadzonej przez siebie sieci kablowej (...) cudze utwory w wersji oryginalnej w postaci kanałów telewizyjnych o nazwie: M. (...), T., P., K., D., A.,n. (...) dla ustalonych abonentów, czyniąc sobie stałe źródło dochodu i wyrządzając w ten sposób, szkodę w kwocie 60 338,73 zł firmie (...) z/s w W., której przysługuje wyłączne prawo do rozporządzania i korzystania z nadań wymienionych programów, **tj. o czyn z art. 116 ust. 3 w zw. z art. 116 ust. 1 Ustawy z dnia 04 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych**

II. w okresie od dnia 07 lutego 2013 roku do dnia 29 lipca 2014 roku w Ł. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc właścicielką firmy (...) z/s w Ł., wbrew warunkom umowy zawartej z (...) S.A. za pośrednictwem dekoderek z kartami C. (...) przeznaczonych wyłącznie do użytku domowego oraz technicznego sygnału testowego bez prawa do dalszego przesyłu, bezprawnie rozpowszechniała w prowadzonej przez siebie sieci kablowej (...) cudze utwory w wersji oryginalnej w postaci kanałów telewizyjnych o nazwie: (...), P. P., (...) dla ustalonych abonentów,

czyniąc sobie stałe źródło dochodu i wyrządzając w ten sposób szkodę w kwocie 23 347,00 zł Telewizji (...) Sp. z o.o. z/s w W., której przysługuje wyłączne prawo do rozporządzania i korzystania z nadań wymienionych programów **tj. o czyn z art. 116 ust. 3 w zw. z art. 116 ust. 1 Ustawy z dnia 04 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych**

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 19 czerwca 2018r. oskarżoną A. B. (1) uniewinnił od popełnienia zarzucanych jej czynów stwierdzając, że koszty postępowania Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Prokurator. Wyrokowi temu zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 392 § 2 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie bezpośredniego przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadków Z. Ś., M. S. (1), A. W. (1), R. O., R. K., A. T., M. P. (1), D. W., B. S., R. L., K. Ś., Ł. W., K. K. (1), M. K. (1), M. G., E. N., W. K. (1), D. C., T. O., T. Ś., E. K. (1), H. B., K. S., E. J., M. M. (1), P. K. (1), W. M., M. Ł. (1), M. O. (1), A. K. (1), J. S. (1), M. K. (2), S. F., W. P., B. O. (1), A. O., M. O. (2), A. Z., A. K. (2), A. D., Ł. K. (1), Z. G., K. K. (2), W. I., C. S., H. R., F. K., M. K. (3), B. K., K. K. (3), M. K. (4), E. K. (2), M. P. (2), A. G., M. Z., J. K., B. O. (2), R. S., P. C., U. P. (1), Ł. G., A. M. (1), D. R. (1), R. W., A. B. (2), A. M. (2), K. K. (4), A. M. (3), M. P. (3), H. S., P. M., P. J., J. P., M. S. (2), Ł. S., H. N., R. N., A. F., M. Ł. (2), Z. C., W. K. (2), M. O. (3), M. C., P. B., M. K. (5), H. A., L. S., H. C. i uznanie za ujawnione bez odczytywania zeznań wskazanych świadków złożonych w postępowaniu przygotowawczym, podczas gdy prokurator w akcie oskarżenia wnioskował o bezpośrednie przeprowadzenie dowodów z przesłuchania wyżej wymienionych świadków, co mając na uwadze posiadaną przez świadków istotną wiedzę na okoliczności sprawy było niezbędne,

2) obrazę przepisu postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 404 § 2 k.p.k. poprzez prowadzenie w dniu 19 czerwca 2018 r. rozprawy w dalszym ciągu, pomimo że Sąd nie wydał w tym przedmiocie postanowienia, a od czasu poprzedniej rozprawy w dniu 6 grudnia 2016 r. upłynął znaczny okres czasu.

3) obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na dokonaniu oceny dowodów w sposób dowolny, niepełny i nieobiektywny, uwzględniający tylko okoliczności korzystne dla oskarżonej, a pomijający okoliczności niekorzystne, przy jednoczesnym lakonicznym uzasadnieniu niewyjaśniającym w sposób pełny jakie okoliczności sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, dlaczego nie uznał dowodów niekorzystnych dla oskarżonej, co skutkowało bezzasadnym obdarzeniem wiarygodnością wyjaśnień oskarżonej i zeznań M. B. oraz zbagatelizowaniem i niewyciągnięciem właściwych wniosków pozostałych zgromadzonych dowodów, w szczególności zeznań Z. T., K. L., J. T., J. I., R. M., Z. Ś., M. S. (1), R. D., A. W. (2), A. W. (1), R. O., A. S., I. R., A. W. (3), R. K., A. T., M. Ś., M. M. (2), D. R. (2), M. P. (1), Z. K., A. I., D. W., B. S., R. L., K. Ś., Ł. W., K. K. (1), M. K. (1), M. G., E. N., W. K. (1), D. C., T. O., T. Ś., E. K. (1), E. B., K. S., E. J., M. M. (1), P. K., W. M., M. Ł. (1), M. O. (1), A. K. (1), J. S. (1), M. K. (2), S. F., W. P., B. O. (1), A. O., M. O. (2), A. Z., A. K. (2), A. D., Ł. K. (1), Z. G., K. K. (2), W. I., C. S., H. R., F. K., M. K. (3), B. K., K. K. (3), M. K. (4), E. K. (2), M. P. (2), A. G., M. Z., J. K., B. O. (2), R. S., P. C., U. P. (1), Ł. G., A. M. (1), D. R. (1), R. W., A. B. (2), A. M. (2), K. K. (4), A. M. (3), M. P. (3), H. S., P. M., P. J., J. P., M. S. (2), Ł. S., H. N., R. N., A. F., M. Ł. (2), Z. C., W. K. (2), M. O. (3), M. C., P. B., M. K. (5), H. A., L. S., H. C., A. P., Ł. K. (2), M. S. (3), A. A., J. S. (2), P. K. (2), M. S. (4), I. O., S. P., I. P., J. W. oraz dokumentów, w szczególności w postaci protokołu kontroli (...) Delegatura w L. oraz wykazu zawierającego listę kanałów przedstawionego przez R. L., podczas gdy ze wskazanych dowodów wynikało, że oskarżona rozpowszechniała bez uprawnienia kanały telewizyjne wskazane w zarzucanych jej czynach,

4) błąd w ustaleniach faktycznych mogący mieć wpływ na treść wyroku polegający na bezpodstawnym ustaleniu, że A. B. (1) nie dokonywała rozpowszechniania kanałów telewizyjnych wskazanych w opisach zarzucanych jej czynów, podczas gdy z zebranych w sprawie dowodów, w szczególności zeznań Z. T., K. L., J. T., J. I., R. M., Z. Ś., M. S. (1), R. D., A. W. (2), A. W. (1), R. O.(...), A. S., I. R., A. W. (3), R. K., A. T., M. Ś., M. M. (2), D. R. (2), M. P. (1), Z. K., A. I., D. W., B. S., R. L., K. Ś., Ł. W., K. K. (1), M. K. (1), M. G., E. N., W. K. (1), D. C., T. O., T. Ś., E. K. (1), H. B., K. S., E. J., M. M. (1), P. K. (1), W. M., M. Ł. (1), M. O. (1), A. K. (1), J. S. (1), M. K. (2), S. F., W. P., B. O. (1), A. O., M. O. (2), A. Z., A. K. (2), A. D., Ł. K. (1), Z. G., K. K. (2), W. I., C. S., H. R., F. K., M. K. (3), B. K., K. K. (3), M. K. (4), E. K. (2),

M. P. (2), A. G., M. Z., J. K., B. O. (2), R. S., P. C., U. P. (2). Ł. G., A. M. (1), D. R. (1), R. W., A. B. (2), A. M. (2), K. K. (4), A. M. (3), M. P. (3), H. S., P. M., P. J., J. P., M. S. (2), Ł. S., H. N., R. N., A. F., M. Ł. (2), Z. C., W. K. (2), M. O. (3), M. C., P. B., M. K. (5), H. A., L. S., H. C., A. P., Ł. K. (2), M. S. (3), A. A., J. S. (2), P. K. (2), M. S. (4), I. O., S. P., I. P., J. W. oraz dokumentów w postaci protokołu kontroli (...) Delegatura w L. oraz wykazu zawierającego listę kanałów przedstawionego przez R. L. wynika, że w czasookresach czynów klienci korzystając z usług firmy (...) mieli dostęp do kanałów telewizyjnych, co do których podmiot ten nie posiadał uprawnień do ich rozpowszechniania, co świadczy o tym, że oskarżona rozpowszechniała bez uprawnienia kanały telewizyjne wskazane w opisie zarzucanych jej czynów,

5) obrazę przepisów postępowania, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 193 § 1 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez zasięgnięcie opinii biegłego co do kwestii znaczenia terminów prawnych i wyjaśnienie w oparciu o wskazaną opinię podstawy prawnej wyroku, pomimo iż kwestia znaczenia terminów prawnych należy do oceny Sądu i bezzasadne jest wykorzystywanie w tym celu opinii biegłego,

6) obrazę przepisu prawa materialnego, a to art. 116 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych poprzez dokonanie wykładni znamienia rozpowszechniania jako emisji programu przez nadawcę na podstawie koncesji udzielonej przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji i uznanie że rozprowadzanie kanałów już rozpowszechnionych nie stanowi rozpowszechniania, podczas gdy prawidłowa wykładnia znamienia rozpowszechniania powinna prowadzić do wniosku, że obejmuje ono każdą czynność umożliwiającą potencjalnie zapoznanie się z taką treścią przez większą liczbę osób.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania.

W toku rozprawy apelacyjnej prokurator poparł apelację i wniosek w niej zawarty. Obrońca oskarżonej wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie wyroku I instancji w mocy. Oskarżona wniosła o utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego wobec swojej zasadności stała się podstawą do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W ślad za oskarżycielem publicznym stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy na gruncie postępowania pierwszoinstancyjnego, dopuścił się szeregu uchybień zarówno o charakterze proceduralnym, jak i materialnoprawnym. Spośród nich zasadnicze znaczenie miała obraza przepisu prawa materialnego w postaci art. 116 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. nr 24, poz. 83 z późn. zm.) oraz stwierdzona przez Sąd Okręgowy obraza przepisu procesowego w postaci art. 392 § 1 k.p.k. W pierwszej kolejności, odnosząc się do kwestii materialnoprawnych koniecznym staje się wskazanie, że Sąd Rejonowy dopuścił się błędnej wykładni art. 116 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Z treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że w ocenie Sądu Rejonowego, przepisy te mają zastosowanie jedynie do podmiotów działających na podstawie koncesji udzielonej przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji. Stanowisko takie, nie znalazło odzwierciedlenia ani w treści przepisów, ani poglądów doktryny i orzecznictwa. Z tego też względu nie mogło spotkać się z aprobatą Sądu Okręgowego. Treść art. 116 ust. 1 w/w ustawy penalizuje zachowanie polegające na rozpowszechnianiu cudzego utworu w wersji oryginalnej albo w postaci opracowania, artystycznego wykonania, fonogramu, wideogramu, nadania bez uprawnienia, zaś treść art. 116 ust. 3 w/w ustawy - uczynienie sobie z popełnienia tego przestępstwa stałego źródła dochodu bądź organizowanie lub kierowanie taką działalnością przestępną. **Typy czynów zabronionych określone we wskazanych przepisach należą do czynów zabronionych powszechnych, ogólnosprawczych. Mogą być zatem popełnione przez każdą osobę zdolną odpowiadać karnie** (zob. Prawo autorskie. Komentarz, P. Ślęzak, wyd. 1, 2017 r.). Twierdzenie Sądu Rejonowego w zakresie ograniczeń podmiotowych jest zatem nieuprawnione. Przedmiotem prawnokarnej ochrony przewidzianej w przepisie art. 116 ust. 1 w/w ustawy są prawa majątkowe twórców oraz innych podmiotów, którym przysługują autorskie prawa majątkowe lub prawa pokrewne (zob. R.M. Sarbiński, Ustalenie pokrzywdzonego przestępstwem bezumownego rozpowszechniania utworu (art. 116 pr.aut. i pr.pokr.), ZNUJ PPWI 2009, Nr 2, s. 99 i n.). Ponadto zaznaczyć należy, że znamię czasownikowe

"rozpowszechnia" powinno być na gruncie omawianego przepisu rozumiane w sposób tożsamy z jego rozumieniem na gruncie interpretacji art. 115 ust. 2 ustawy o Prawie autorskim i prawach pokrewnych czy np. art. 202 § 3 i 4 k.k.. Mając to na względzie można stwierdzić, że pod terminem "rozpowszechnia" kryje się przedstawienie przez sprawcę cudzego utworu (artystycznego wykonania, fonogramu, wideogramu, nadania) w taki sposób lub w takich okolicznościach, które czynią go rzeczywiście dostępnym i umożliwiają zapoznanie się z nim szerszemu kręgowi osób. W świetle brzmienia komentowanego przepisu należy przyjąć, że "rozpowszechnianie" utworu lub innego przedmiotu tej czynności wykonawczej nie musi mieć charakteru publicznego, nie musi być zatem adresowane czy stwarzać możliwości dostępu dla potencjalnie nieograniczonej liczby bliżej niesprecyzowanych osób. Realizacja analizowanego znamienia czasownikowego nie wymaga również wielokrotności działań sprawcy. Do jego spełnienia może dojść w drodze jednorazowego przedstawienia utworu (artystycznego wykonania, fonogramu, wideogramu, nadania) umożliwiającego zapoznanie się z nim przez większą liczbę osób. Nie następuje ono jednak w razie jednorazowej prezentacji utworu w gronie najbliższych, znajomych lub współpracowników (np. pomagających przy zwielokrotnianiu utworu). Wziąwszy pod uwagę to, że analizowany przepis nie wymaga, aby rozpowszechnianie miało charakter publiczny, można stwierdzić, że może ono obejmować zespół jednorazowych czynności, sprowadzających się do przedstawienia utworu (artystycznego wykonania, fonogramu, wideogramu, nadania) po kolei pojedynczym osobom, które – całościowo rzecz ujmując – składają się na większą liczbę osób. W kontekście przedstawionego zapatrywania zbyteczne być może jest podkreślenie, że dla spełnienia znamienia czasownikowego "rozpowszechnia" nie jest konieczne bezpośrednio przedstawienie utworu większej liczbie osób przez samego sprawcę. Może ono nastąpić, np. w drodze poczty elektronicznej lub przy użyciu telefonu komórkowego, jeżeli osoba, której tą drogą stwarza się możliwość zapoznania np. z utworem ma następnie uczynić go dostępnym dla większej liczby osób (tak trafnie J. Raglewski, Komentarz, s. 1422–1423). Rozpowszechnienie cudzego utworu (artystycznego wykonania, fonogramu, wideogramu, nadania) może przybrać różnorodną postać. Może polegać na emisji utworu w programie telewizyjnym lub radiowym, w sieci informatycznej, przy wykorzystaniu sieci telefonii komórkowej, sieci telewizji kablowej lub przekazu satelitarnego. **Realizacja znamienia czasownikowego określonego w art. 116 ust. 1 w/w ustawy nie wymaga, aby doszło do zapoznania się z utworem** (artystycznym wykonaniem, fonogramem, wideogramem, nadaniem) przez szerszy krąg osób. Czyn zabroniony popełniony jest nawet wtedy, gdy nikt się nie zapoznał z utworem (artystycznym wykonaniem, fonogramem, wideogramem, nadaniem). Dla odpowiedzialności karnej z omawianego przepisu wystarczy potencjalna możliwość takiego zapoznania się. Ważne, żeby była ona realna, a nie jedynie hipotetyczna. Do dokonania czynu zabronionego dochodzi z chwilą jej stworzenia poprzez przedstawienie przez sprawcę utworu (artystycznego wykonania, fonogramu, wideogramu, nadania) w określony sposób lub w określonych okolicznościach. Przesądza to o formalnej typizacji czynu zabronionego w art. 116 ust. 1 w/w ustawy. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, iż wyłączne prawa do rozporządzania i korzystania, związane z poszczególnymi kanałami telewizyjnymi wyszczególnionymi w zarzutach, przysługiwały odpowiednio spółkom (...) S.A. oraz Telewizji (...) sp. z o.o. Z treści informacji zawartych w aktach sprawy m.in. z zeznań Z. T. – pracownika spółki (...) S.A. wynika, że oskarżona A. B. (1) posiadała kilka zawartych z tą firmą umów wyłącznie o charakterze indywidualnym, bez prawa dalszego udostępniania kanałów telewizyjnych osobom trzecim. Z oświadczeń Telewizji (...) sp.zo.o. wynika natomiast, że z firmą (...) łączyła oskarżoną umowa uprawniająca do reemisji tylko określonych nią kanałów, która nie obejmowała do dnia 28 października 2014 r. kanałów P., P. P., (...). Stwierdzić należy, że w zakresie kanałów pochodzących z (...) S.A. oskarżona w ogóle nie posiadała uprawnień do ich rozpowszechniania, zaś w odniesieniu do C. (...)i kanałów P., P. P., (...) A. B. (1) nie posiadała prawa do ich reemisji w okresie od 7 lutego 2013 r. do momentu zawarcia stosownej umowy, czyli działała wbrew warunkom umowy zawartej uprzednio. Same negocjacje w sprawie zawarcia umowy nie uprawniały oskarżonej do reemisji programów. Analogicznie stwierdzić należy, że umowa zawarta z uprawnionym podmiotem jest wiążąca dla stron w określonym w jej treści zakresie, zaś jego przekroczenie również może wyczerpać znamiona przestępstwa określonego w art. 116 ust. 1 cytowanej powyżej ustawy. Oskarżona, jako kierująca spółką, z dużym prawdopodobieństwem miała wiedzę w przedmiocie treści umów, a tym samym braku uprawnień do reemisji tych kanałów, co może mieć wpływ na ustalenie umyślności jej działania. Mając na względzie powyżej powołane poglądy doktryny i przenosząc je na grunt stanu faktycznego niniejszej sprawy stwierdzić również należy, że działanie oskarżonej A. B. (1) mogło stanowić „rozpowszechnianie” w rozumieniu przepisu art. 116 ust. 1 ustawy o Prawie autorskim i prawach pokrewnych. Oskarżona w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, zawierając

umowy z klientami umożliwiała im dostęp do wskazanych w zarzutach kanałów, pomimo braku do tego uprawnień oraz wykraczając poza przyznane jej uprawnienia. Nie ma przy tym znaczenia czy abonenci firmy oskarżonej rzeczywiście korzystali z tej możliwości. Istotne pozostaje tylko to, iż po zawarciu umowy możliwość ta była realna, gdyż sprowadzała się wyłącznie do decyzji abonenta o ustawieniu odbiornika telewizyjnego na konkretny kanał. Niekwestionowanym również pozostaje, co wynika z zawartych w aktach dokumentach w postaci umów abonenckich, że proceder ten miał charakter odpłatny i był wykonywany w ramach prowadzonej przez oskarżoną działalności gospodarczej. Sąd Okręgowy w pełni podzielił zarzut skarżącego prokuratora, odnoszący się do obrazy art. 391 § 2 k.p.k. w zw. art. 394 § 2 k.p.k. poprzez ich zastosowanie, a także stwierdził, iż na gruncie niniejszego postępowania zaistniała obraza art. 392 § 1 k.p.k. Jedną z podstawowych zasad procesu karnego jest zasada bezpośredniości, od której- co oczywiste - są wyjątki m. in. art. 392 k.p.k. Treść tego przepisu wprowadza możliwość odczytania zeznań świadków bądź wyjaśnień oskarżonych przy spełnieniu dwóch przesłanek tj. bezpośrednio przesłuchanie świadka lub oskarżonego nie jest niezbędne oraz nie ma sprzeciwu obecnych stron, których dotyczą zeznania lub wyjaśnienia. Sąd Rejonowy w realiach niniejszej sprawy ograniczył się jedynie do przeprowadzenia bezpośredniego dowodu z zeznań kilku świadków, pomijając całkowicie treść aktu oskarżenia w zakresie zawnioskowanych przez oskarżyciela dowodów do przeprowadzenia na rozprawie. Stwierdził przy tym w sposób pochopny, że ich bezpośrednie przeprowadzenie nie jest niezbędne, podczas gdy w rzeczywistości świadkowie posiadali istotną wiedzę w zakresie okoliczności sprawy. Konsekwencją tego uchybienia był w zasadzie brak przeprowadzenia przewodu sądowego. Zawnioskowane przez prokuratora dowody w postaci zeznań świadków – abonentów, korzystających z usług oskarżonej, którzy zeznali, że z uwagi na zawartą z firmą oskarżonej umowę, mieli dostęp do kanałów, do których rozpowszechniania oskarżona nie miała uprawnień, winny zostać przeprowadzone bezpośrednio na rozprawie, gdyż są istotne z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonej. Ponadto, Sąd Rejonowy pominął nie tylko treść zeznań świadków – abonentów wskazanych w akcie oskarżenia, ale także innych osobowych źródeł dowodowych, które mogły przyczynić się do wyjaśnienia okoliczności niniejszej sprawy. W tym względzie należy zwrócić szczególną uwagę na zeznania świadka M. C. – pracownika firmy (...) S.A., który stwierdził, że w wyniku rozmowy z pracownikiem firmy (...), uzyskał informacje, że kanały, których logotypy były widoczne na stronie F., w tym kanały objęte aktem oskarżenia, są dostępne dla wszystkich abonentów. Powyżej przywołany fragment zeznań winien doprowadzić Sąd Rejonowy nie tylko do wniosku o konieczności bezpośredniego przesłuchania świadka M. C., ale także P. I. oraz skonfrontowania tych świadków. Wadliwość postępowania objawiła się nie tylko w zaniechaniu przeprowadzenia dowodów przed Sądem Rejonowym, o czym mowa powyżej, ale także pomimo przesłuchania niektórych, istotnych świadków zawnioskowanych przez prokuratora, niewłaściwą ocenę ich zeznań. Zauważyć należy, iż świadkowie J. i W. I., znaleźli się w gronie abonentów, którzy zawarli umowę z firmą oskarżonej o świadczenie usług. W dniu 29 lipca 2014 r., czyli w dniu przeprowadzenia kontroli w spółce oskarżonej, dokonano też kontroli w miejscu zamieszkania tych abonentów celem stwierdzenia, jakie kanały były przez spółkę udostępniane w ramach abonamentu. Faktem jest, że w toku postępowania sądowego po upływie znacznej ilości czasu od zdarzeń, świadkowie ci, nie wskazali w sposób kategoryczny, że kanały wskazane w akcie oskarżenia były im udostępniane. Sąd Rejonowy pomimo, iż dał im wiarę to pominął okoliczność, że składając zeznania w okresie bezpośrednim po zdarzeniu, świadkowie wprost wskazali, że do takich kanałów mieli dostęp, a w toku przewodu sądowego potwierdzili złożone uprzednio zeznania. Ten dowód był zatem dowodem obciążającym oskarżoną.

Takie postępowanie Sądu Rejonowego skutkowało niewłaściwą oceną dowodów, uwzględnieniem wyłącznie okoliczności korzystnych dla oskarżonej, a finalnie doprowadziło do arbitralnego stwierdzenia, że A. B. (1) takich kanałów nie rozpowszechniała, co zasadnym czyni także zarzuty prokuratora zawarte w pkt 3 i 4 środka odwoławczego. Odnosząc się jeszcze do kwestii postępowania dowodowego oraz podniesionych przez skarżącego zarzutów w tym zakresie, to podzielić także należy zarzut oskarżyciela zawarty w punkcie 5 apelacji. Poza twierdzeniami zawartymi w tym zakresie w środku odwoławczym zaznaczyć ponadto należy, że w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy niewłaściwie ocenił dowód z opinii biegłego, nadając mu charakter rozstrzygający, co przy pominięciu innych, istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności, również przyczyniło się do przekroczenia granic wyznaczonych treścią art. 7 k.p.k. Przychylić się należy także do zarzutu oskarżyciela publicznego zawartego w punkcie 2 apelacji stwierdzając, że takie uchybienie rzeczywiście zaistniało. Wobec rangi wad orzeczenia, o których mowa powyżej, decydujących o jego wyeliminowaniu z obrotu prawnego, to wymienione w punkcie 2 środka odwoławczego, nie miało zasadniczego

znaczenia, zatem w ocenie Sądu Okręgowego, nie wymaga dalszej argumentacji. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy winien mieć na względzie przedstawione powyżej uwagi, celem ustrzeżenia się od popełnienia błędów zarówno natury procesowej, jak i materialnoprawnej, które ponownie mogłyby doprowadzić do uchylecia wyroku w sytuacji jego zaskarżenia. Przede wszystkim, Sąd Rejonowy powinien przeprowadzić przewód sądowy w sposób prawidłowy w całości, w tym bezpośrednio przeprowadzić dowody z zeznań świadków, posiadających istotną wiedzę w zakresie ewentualnego rozpowszechniania wymienionych w zarzutach kanałów telewizyjnych przez oskarżoną w ramach prowadzonej przez nią działalności gospodarczej. Pamiętać o tym, że korzystanie z art.392§1 kpk jest wyjątkiem, a nie zasadą procesu karnego. Zaznaczyć również należy, że orzeczenie Sądu Okręgowego nie przesądza o ostatecznym rozstrzygnięciu tej sprawy, a jedynie wskazuje, że na podstawie dostępnego materiału dowodowego, przy przeprowadzeniu przewodu sądowego zgodnie z zasadami procedury karnej i właściwej ocenie dowodów, istnieje możliwość wydania orzeczenia o treści odmiennej niż zaskarżone, na co w instancji odwoławczej nie pozwala treść art.454§1kpk. Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 456 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k.